

10

D E K R E T

z dnia 18 grudnia 1945 r.

o zmianie niektórych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Firma przedsiębiorstwa bankowego winna dokładnie określać rodzaj przedsiębiorstwa oraz formę prawną jego organizacji. Firma spółdzielni kredytowej może nie określać rodzaju przedsiębiorstwa.

Słowo „bank” może być umieszczone tylko w firmie przedsiębiorstwa bankowego, określonego w art. 2 niniejszego rozporządzenia, lub w firmie spółdzielni kredytowej. Jednak w firmie spółdzielni kredytowej słowo „bank” może być umieszczone tylko z dodaniem słowa „spółdzielczy” lub słowa „ludowy”, przy czym z uprawnienia tego mogą korzystać tylko spółdzielnie kredytowe, należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495).

Przepis ustępu drugiego nie ma zastosowania do spółdzielni kredytowych, posiadających charakter ogólnokrajowego przedsiębiorstwa bankowego, o czym decyduje Minister Skarbu.”

2) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Spółdzielnie kredytowe mogą wykonywać następujące czynności bankowe bez potrzeby wydobywania zezwolenia Ministra Skarbu (koncesji):

1) udzielanie kredytów w formie dyskonta weksli, pożyczek skryptowych oraz rachunków bieżących i pożyczek, zabezpieczonych bądź hipotecznie, bądź przez poręczenie, bądź zastawem papierów wartościowych, wymienionych w punkcie 5 niniejszego artykułu;

2) redyskonto weksli;

3) przyjmowanie wkładów pieniężnych z prawem wydawania dowodów wkładowych imiennych, jednak bez prawa wydawania takich dowodów płatnych okazicielowi;

4) wydawanie przekazów, czeków i akredytyw oraz dokonywanie wypłat i wpłat w granicach Państwa z tym, że spółdzielnie, nie należące do związków rewizyjnych, mogą czynności te wykonywać tylko dla swych członków;

5) kupno i sprzedaż na rachunek własny oraz na rachunek osób trzecich papierów procentowych państwowych i samorządowych, listów zastawnych, akcji central gospodarczych i przedsiębiorstw, organizowanych przez spółdzielnie, ich związki lub centrale gospodarcze;

6) odbiór wpłat na rachunek osób trzecich, inkaso weksli i dokumentów z tym, że spółdzielnie, nie należące do związków rewizyjnych, mogą wykonywać te czynności tylko dla swych członków;

7) przyjmowanie subskrypcji na pożyczki państwowe i komunalne oraz na akcje przedsiębiorstw, o których mowa w punkcie 5 artykułu niniejszego;

8) zastępstwo czynności na rzecz Narodowego Banku Polskiego i innych banków;

9) przyjmowanie do depozytu papierów wartościowych i innych walorów oraz wynajmowanie kasetek zabezpieczonych.”;

3) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Do spółdzielni kredytowych nie mają zastosowania art. 10 ust. 1 oraz artykuły: 18, 21, 99, 102, 103 i 109 niniejszego rozporządzenia.”;

4) art. 98 otrzymuje brzmienie:

„Minister Skarbu władny jest zamianować w przedsiębiorstwie bankowym komisarza bankowego.

W stosunku do przedsiębiorstw, wymienionych w art. 10 ust. 2 i 3, komisarza rządowego mianuje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Banki hipoteczne oraz wszelkie instytucje kredytu długoterminowego podlegają stałemu nadzorowi, który będzie wykonywany przez komisarza rządowego, zamianowanego dla każdej z takich instytucji.

Sposób nadzoru i kontroli oraz zakres uprawnień komisarzy rządowych ustala Minister Skarbu.

Koszty nadzoru i kontroli pokrywają przedsiębiorstwa bankowe i instytucje kredytowe w wysokości, oznaczonej przez Ministra Skarbu.”;

5) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„W razie stwierdzenia, że działalność przedsiębiorstwa bankowego narusza prawo lub statut albo jest szkodliwa dla interesu publicznego, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo:

1) zawieszenia w urzędowaniu władz przedsiębiorstwa przy równoczesnym zwołaniu z urzędu walnego zgromadzenia oraz ustanowienia zarządu przymusowego na czas do przeprowadzenia nowych wyborów tych władz przez walne zgromadzenie;

2) odebranie koncesji na wykonywanie czynności bankowych wymagających osobnego zezwolenia.”;

6) art. 100 otrzymuje brzmienie:

„Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu może powziąć uchwałę o odebraniu koncesji i likwidacji przedsiębiorstwa bankowego, towarzystwa kredytowego i innej instytucji kredytu długoterminowego.

W stosunku do przedsiębiorstw, wymienionych w art. 10 ust. 2 i 3 Minister Skarbu składa wniosek o odebranie koncesji i za-

rządzenie likwidacji w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.”;

7) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„W razie likwidacji przedsiębiorstwa bankowego, towarzystwa kredytowego i innej instytucji kredytu długoterminowego, zarządzanej z mocy art. 12, 100 — 102, 106, 107, 109 i 115, właściwy sąd rejestrowy mianuje likwidatora lub komisję likwidacyjną spośród kandydatów, przedstawionych przez Ministra Skarbu.”;

8) art. 118 otrzymuje brzmienie:

„Do przedsiębiorstw bankowych państwowych przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania, z wyjątkiem Pocztovej Kasy Oszczędności, co do której ma zastosowanie art. 98 o nadzorze”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi Ministrami we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

11

DEKRET

z dnia 21 grudnia 1945 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia w 1946 roku w drodze publicznej subskrypcji wewnętrznej premiowej pożyczki państwowej w obligacjach na okaziciela pod nazwą „Premiowa Pożyczka Odbudowy Kraju 1946 r.”.

2. Kwotę pożyczki ustali Minister Skarbu po zamknięciu subskrypcji w drodze rozporządzenia.

Art. 2. Wpływy z pożyczki przeznaczone są wyłącznie na cele odbudowy kraju.

Art. 3. Pożyczka umorzona będzie do dnia 15 kwietnia 1969 r. w terminach i ratach, ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 4. 1. Odsetki, przypadające od całej kwoty pożyczki przy stopie procentowej, nie przekraczającej 4 od sta w stosunku rocznym, rozdzielane będą w postaci premii pomiędzy obligacje, oznaczone drogą losowania.

2. Z wylosowaniem premii obligacja podlega umorzeniu.